

פרוטוקול מס' 69

מישיבת ועדת הכלכלה
מיום ד', י"ז בשבט תשל"ה - 29.1.75, בשעה 9.00

נ כ ח ו :

חברי הוועדה:

י. הורביץ - היו"ר
א. אבטבי
פ. גרופר
י. דרביצקי (יו"ר)
א. זילברברג
א. לבני
נ. קצב

מוזמנים:

ר. הנריק - מנהל ענייני הנפט, משרד האנזר
ת. האקר - לשכת היועץ המשפטי,
י. ברגר - היועץ לענייני מועצות, משרד
החקלאות
י. גורס - מנהל מועצת הפירות
ז. פריש - משרד החקלאות
א. בן-ארי - התאחדות האיכרים
מ. הורביץ - האיחוד החקלאי

מוזכיר הוועדה: י. פלקסר

היועץ הכלכלי לוועדה: ד. לב

רשמה: נ. רינגלר

סדר-היום: א. תקנות בדבר אגרות לפי חוק הנפט;

ב. חוק מועצת הפירות (ייצור ושיווק), תשל"ג-1974 -
כללים בדבר דרכי שיווק פירות ומשוקים מורשים.

- 1076 -

(מתקן ביום 18.2.75)

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. הורביץ:א. תקנות בדבר אגרות לפי חוק הנפט

ג. הנריק:
 הדעה הבסיסית היא שהאגרה הנוכחית מגוחכת. בשטחים ובכסף אמריקני הרשיון לחיפוש נפט היום עולה סנט אחד לאקר, ל-4 דונם. בעולם בדרך-כלל אין דבר כזה. מי שמבקש רשיון משלם בארצות-הברית - לא השנה, כבר לפני 10 שנים - מינימום דולר לאקר. בכסף שלנו זה 1.60 ל"י לדונם. ההצעה שלנו היא שבשנה הראשונה ישלם בעל הרשיון אגרה בסך לירה לדונם. זה קצת פחות מקנה-המידה העולמי.

היו"ר י. הורביץ:

בניח שאישרנו את בקשתכם. מה קורה כאשר אתה מוצא נפט. האם יש לבעל הקרקע זכויות?

ג. הנריק:
 לבעל הקרקע אין זכויות, כיוון שכל הזכויות הן של המדינה.

היו"ר י. הורביץ:
 אותו אדם שתקדח אצלו בגינה ליד הבית, האם תשלם לו לירה לדונם?

ג. הנריק:
 אדם שיקדח ליד הבית שלו הוא מפר חוק. אפשר לחפש נפט במסגרת של זכויות נפט וזכויות נפט מוגדרות כרשיון או חזקה.

היו"ר י. הורביץ:
 אנחנו חקלאים. גיאולוג אמר שליד הבית שלנו, ליד הרפת שלנו, ליד המטע שלנו יש סיכוי למצוא נפט והממשלה מכריזה על שטח זה כאתר נפט. ניגשים לקידוח ומשלמים לנו לירה לדונם שנלקח מאיתנו.

ת. האקר:
 המדובר באגרה של לירה לדונם שמשלמים למדינה ולא לבעל הקרקע.

היו"ר י. הורביץ:
 מה עם בעל הקרקע?

ג. הנריק:
 באים לידי הסדר. בדרך-כלל חקלאי מקבל דמי נזיקין אם אינו יכול לגדל באותו שטח בזמן הקדיחה - הוא מקבל שווי היבול שהפסיד.

היו"ר י. הורביץ:
 הכוונה היא שאגרת הזכיון היא לירה לדונם למחפש הנפט בשנה הראשונה.

ג. הנריק:
 ובשנים שלאחר מכן רק החלק העשירי - 100 לירות לשנה לדונם במקום 1,000 ל"י.

י. יודין:
 מהי זכותו של בעל הקרקע, אם זה קיבוץ, אם זה איש פרטי, אם חבר מושב, או רשות עירונית - להתנגד לחיפוש נפט בשטח שלו?

ג. הנריק:
 אין לו זכות להתנגד. זכותו להסכים. אם הוא מתנגד השר הממונה על החוק רשאי להקפיא לתקופת הזמן הדרושה אותו שטח אדמה שבו יקים מחפש הנפט את מגדל הקידוח ויעשה את הפעולות הדרושות להוצאת הנפט.

י. יודין:
 אם בעל רשות מקומית, או כל גורם ציבורי, ואפילו גורם פרטי טוען שמסיבות אקולוגיות הוא איננו מסכים, אפילו אם יש סיכוי סביר למצוא נפט, לעשיית הנסיון, כי יש לו סיבות מספיקות מבחינת טובת האוכלוסייה - מהן הערכאות לפיהן יוכל לפעול?

ת. האקר:
 הממונה על ביצוע החוק.

י. יודין:
 האם יש אפשרות לערכאה משפטית?

ת. האקר:
 לא.

יש אפשרות לערער לפני בג"צ על כמה פרטים, אבל לא על הזכות לקדוח.

ר. הנריק:

אפשר לפנות לבג"צ אם טוענים שהשיקולים היו שיקולים פסולים.

ת. האקר:

ר. הנריק: היו שתי פעמים בהם לא ניתן לחברה לקדוח במקום בו רצתה לקדוח. (1) כאשר המקום היה יותר מדי קרוב למסלול של שדה תעופה; (2) כאשר המקום היה בשטח אש של אזור צה"ל. אלה שני המקרים שטענת המשיגים נתקבלה ולא נערכו שם חיפושים.

אין לאגרה בכלל קשר עם ההסכמה בין הממשלה לבין החברה על החלקה או על תמלוגים

היו"ר י. הורביץ:

הממשלה מקבלת?

זה תנאי. מי שמקבל היתר - משלם אגרה.

ת. האקר:

לקחת 1,000 דונם ושילמת 1,000 לירות - גם היום זהו סכום סמלי. מהם אלף ל"י לאלף דונם כאשר ערך הנפט הוא 3 מליון דולר?

היו"ר י. הורביץ:

השטח הממוצע הוא יותר מאלף דונם - הוא 400 אלף דונם. פירושו של דבר - 400 אלף ל"י.

ת. האקר:

האגרה בסדר. אין זה סכום גבוה. נביח שולמו 400 אלף ל"י ומוציאים נפט בשווי של 400 מליון ל"י - היכן הממשלה נכנסת להסדר התמלוגים, היכן חלקה של הממשלה?

היו"ר י. הורביץ:

הממשלה מקבלת שמינית - 12.5% תמלוגים, וכמובן מס-הכנסה.

ר. הנריק:

אין סיבה שלא נאשר תקנות אלה, הן הגיוניות. אני מסכים להן בכל ליבי.

היו"ר י. הורביץ:

לאשר תקנות הנפט (תיקון מס' 2), תשל"ה-1974.

הוחלט:

היו"ר י. הורביץ:

ב. חוק מועצת הפירות (ייצור ושיווק), תשל"ג-1974 - כללים בדבר דרכי שיווק פירות ומשוקים מורשים

י. ברגר: אני מבקש לתקן את ההצעה המונחת בתיק שלכם. סעיף 5(ב) אומר: "הוגשה בקשה להרשאה כמשווק מורשה לפי סעיף 3 או 4 לשיווק זיתים מזנים אירופאיים, על המבקש להוכיח להנחת דעתה של המועצה, כי התקשר בחוזה עם בית כבישה להספקת זיתים אירופאיים לכיבושם בעונה שלגביה ביקש הרשאה כמשווק מורשה". עליכם לדאוג כאילו כל סעיף קטן (ב) מחוק, כי זיתים הולכים רק לתעשייה, ולא זיתים טריים למאכל. לפי הסדר עם משרד המסחר והתעשייה סעיף קטן זה יימחק כאן וייכלל במערכת כללים רק לענייני תעשייה.

בחוק מועצת הפירות, בסעיף 26(ב) נאמר:

הכללים שנקבעו בדבר שיווק פירות לא יחולו על שיווק בתעשייה, אלא אם הדבר נקבע מפורשות בכללים. כל הכללים חלים רק על השיווק המסמי ולא על תעשייה ושיווק. כללים אלה באים להסדיר גם את דרכי השיווק של פירות מהחקלאי עד לסיטונאי וממנו לקימעו באי ובאים להסדיר את העניין של די שיווקים. עניין הייצוא נמצא לחוד.

"פירות" - כל מיני פירות המפורטים בתוספת לחוק; "שיווק" - סחר של פירות בסיטונות והעברה לאחר בכל דרך מדרכי העברה של הבעלות או של אחזקה בהם; "משווק מורשה" - אדם שהמועצה הרשתה אותו לשמש כמשווק מורשה לפי כללים אלה. הכללים קובעים: שיווק פירות בישראל רק לאוכלוסיה בארץ. לאחר מכן באה החלוקה - באמצעות המועצה, על-ידי משווקים מורשים, למעט אותם המינים ההולכים בחלקם הגדול לייצוא והם: אבוקדו - כ-80%, כל השיווק של האבוקדו נמצא בידי המועצה; פקאן - 20% בלבד לייצוא, אבל לפי התחזיות המציאותיות מאוד הפקאן יעמוד בפני

י. ברגר:

אותם הסיכויים כמו האבוקדו. הרוב הגדול של הפקאן ייצא לחו"ל ויהיה בידי המועצה, כדי להבטיח שהתוצרת הטובה והמעולה תשווק לחו"ל; והפחות מעולה - תשווק בארץ. נאמר: "למעט אבוקדו ופקאן ומיני פירות אחרים שהמועצה קבעה בהודעה ברשומות". גרעיניים, גלעיניים, סוג-טרופיים וכל יתר הפירות, פרט לאבוקדו והפקאן, יהיו בידי משווקים מורשים. אותן כמויות של אבוקדו ופקאן יימכרו רק על-ידי משווקים מורשים. כל סיטונאי שיקבל היתר מיוחד מהמועצה. רק משווק שיקבל הרשאה מיוחדת מהמועצה הוא יהיה משווק מורשה. כל מי שמשווק בארץ פירות הוא סיטונאי. הוא לא יוכל לקנות ממגדל. מהמגדל יוכל לקנות רק משווק מורשה.

היו"ר י. הרביץ:

נניח שהמשווק המורשה הוא תנובה, או טנא, או השוק החקלאי, מי מבטיח שלא ייעשה עוול

על-ידי המועצה?

י. ברגר:

הכללים. בסעיף 3(א), בסעיף 4 ובסעיף 5

נאמר כיצד קובעים משווק מורשה. כל מי

של פירות והיה לו רשיון - הופך להיות משווק מורשה, הוא סובסח.

היו"ר י. הרביץ:

מה לגבי אנשים אחרים?

י. ברגר:

קיים סעיף 4 לגבי תנאי הרשאה כמשווקים

לאנשים שלא עסקו בעבר בשיווק פירות,

כגון: עולים חדשים. עליהם להגיש בקשה להרשאתם כמשווקים מורשים וכן

לקבלת רשיון לפי צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הסחר במזון). כן

צריכים הם לצרף לבקשתם מסמכים המעידים כי: א) עומד לרשותם מחסן המתאים

להנחת דעתה של המועצה מבחינת המיקום, למשל: בתל-אביב, חיפה, ירושלים,

וזה הופך להיות השוק הסיטונאי. נניח מישהו בנתניה יקים מחסן מחוץ

לנתניה - זה לא מתאים, כי המחסן צריך להיות במקום מתאים, בשוק. צריכים

להיות תנאי גיהות - לא ליד מיזבלה; ב) הוא צריך להוכיח שיש לו יידע

סקצועי בשיווק פירות, ולא אדם שמכר צעצועים ינסה מחר מזלו בשיווק פירות.

ג) עליו להיות ערוך לנהל הנהלת חשבונות מסודרת ומעודכנת. הוא אינו

יכול לטעון שהוא אינו יכול לנהל חשבונות, כי המועצה עובדת על-פי דוחו"ת.

גם על-פי חוק מס-הכנסה הוא חייב לנהל חשבונות; ד) יש בידו אמצעים

כספיים לקיום חובותיו והתחייבויותיו כמשווק מורשה.

היו"ר י. הרביץ:

קורה שהמועצה מטעמים שלה פוסלת אנשים.

מי האדם המוסמך הקובע מתן הרשיון ולפני

מי אפשר לערער?

י. גורס:

יש ועדת ערר. בסעיף 26(ד) של החוק נאמר:

אדם שהמועצה סירבה הרשאתו לעניין סעיף

זה...

היו"ר י. הרביץ:

כמה חברי ועדה יש?

י. גורס:

3. מכסימום 1 עובד מדינה.

היו"ר י. הרביץ:

האחד הזה יהיה עובד של המועצה? אולי

נפסול את עובד המועצה?

י. ברגר:

החוק לא פסל זאת. בפרקטיקה אנחנו כבר

מכינים את הדבר, אבל החוק לא פסל אותו.

עוד מעט לא יהיו אנשים שאינם עובדי מדינה.

פ. גורפר:

אמרת שמי שיורשה יוכל לעסוק; מצד שני

אתה אומר שכל סיטונאי היום בשוק - בתל-אביב

ישנם 100 סיטונאים, כולל תנובה - כולם יכולים להיות מורשים. אולי

תסביר לי מה ההגיון הטמון בכל העניין של משווק מורשה?

י. ברגר:

המועצה רוצה שתהיה לה ביקורת על הכמויות

הנכנסות על-מנת להסדיר ההיטלים. כמו כן

היא רוצה להבטיח את המגדל. היו כבר מקרים מעולם, בזמן האחרון, בלול

אנשים סיפקו ביצים לפירמה אחת שהתחילה יום אחד.

פ. גרופר: האם זה לא יתן את האפשרות שהמועצה תחליט שיהיו בסך-הכל 2-3 משווקים?

היו"ר י. הרביץ: הריכוז הוא לטובה.

י. ברגר: הכללים מובנים זאת. היום ישנם קרוב ל-200 משווקים. בתל-אביב - קרוב ל-80. כולל תנובה - 200. תנובה היא לא פחות מ-6-7 משווקים. נניח שהמועצה לא תרצה לחדש הרשיון לאדם בעל רשיון יהיה עליה להוכיח שהוא לא עומד בהתחייבות לפי סעיף 7.

א. זילברברג: אני מציע שלמגישי ההצעה תהיה גישה קצת יותר ליברלית. אין פרופורציה בין ה"כבדהו וחשדהו" בנושא זה.

י. ברגר: הצעה זו היא על דעת לשכת המסחר אשר נציגים שלה יושבים במועצה. ההצעה נדונה בכמה פגישות והיו להם כמה הצעות הרבה יותר מחמירות מאשר ההצעות המוצעות כאן. הם מעוניינים לסגור את העסק בפני אנשים חדשים. אנחנו נתנו גם לאנשים חדשים להכנס לעסק זה. הצעה זו היא על דעת כל הגורמים במועצה - המגדלים והמשווקים.

היו"ר י. הרביץ: ועדת הכלכלה תעזור כמו תמיד להתארגנות ותהיה נגד הפקרות, כי טוב לחקלאי ולמגדל שהם מאורגנים; אבל תמיד צריך לשמור שזה יהיה טוב לחקלאי. אנחנו יום צריכים להשתכנע מחדש שאין זה ניצול לרעה, שלא יהיה עוול בחוקים ושלא ניתן נשק חריף חלילה-וחס לאינטרסנטים. אנחנו משרתים את החקלאי ושומרים שלא ייגרם עוול למגדל.

י. ברגר: בסעיף 5(ד) אנחנו מציעים להוסיף את המלה: "מכניים" אחרי "מתקנים למיון ולפיצוח".

א. בן-ארי: משאלה אחת שלי באה על סיפוקה בתוספת המלה "מכניים".

בעניין הזיתים - נאמר שסעיף קטן (ב) של סעיף 5 יימחק הואיל והזיתים הם עניין לתעשייה בלבד. מה דינם של גידולים מסויימים שמגדלים אותם והם מכוונים מראש לתעשייה? כאשר זנים מסויימים או חלקות מסויימות אצל מגדלים מטופלים כך ומכוונים לתעשייה בעבר וגם בעתיד, האם הכוונה היא שגם במקרים אלה זה חייב לעבור את המשווק המורשה? כי אז זה גרוע, כי המשווק המורשה מתפרנס מעמלות. הדרך הזאת איננה דרושה. אני מתכוון לאותם מקרים, והם לא מעטים, שבגלל תנאי שיווק, או תנאי השוק חלק של התוצרת מוצא לתעשייה. לא לכך הכוונה. הכוונה גם איננה כפי שהוצע על-ידי מגדלים שגם פירות המסופקים לצה"ל ישווקו ישירות לצה"ל ולא על-ידי משווק מורשה. הכוונה המפורשת היא לפרי המיועד לתעשייה שיילך לתעשייה.

בנושא זה קיימנו שיחה עם שר החקלאות ונראה לו העניין שפרי המיועד רק לתעשייה ישווק ישירות לתעשייה.

פ. גרופר: יש היום ויכוח גדול בין החקלאים לבין המועצה; בין המגדלים לבין תנובה. לדוגמה: עגבניות לתעשייה - עורכים היום את ההסכם ישר עם המועצה וזה הולך ישר לתעשייה ולא עובר סיטונאים. המועצה גובה את ההיסטלים שלה. במישמש - נניח שאני מתקשר עם סיטונאי לגבי 10 טון מישמש, אני צריך לשלם לו עמלה והוא לא עושה כלום. נכון שתנובה גובה עמלה של 8% במקום 12%. בא חקלאי ואומר קשור לבית-החרושת, מקבל תפוזרת מבית-החרושת ובסופו של דבר את החשבון הוא עושה עם הסיטונאי ועוד משלם 8% עמלה. זהו ויכוח שלא בא על פתרונו. אנחנו צריכים לייחס לתקנות האלה את המשקל האמיתי שלהן. אינני אומר את דעתי. המתווך אומר: אתה בא אלי כל שבוע, כל שבועיים, אתה משלם לי, אני לוקח את הכסף אחרי חודשיים, אני אחראי לך, אין לך עניין עם בית-החרושת, בגלל זה מגיע לי דמי תיווך נמוכים; מצד אחר אומר החקלאי שהוא יכול להסתדר עם בית-החרושת ואינו זקוק לתיווך. זוהי שאלה גדולה, כי הסיטונאים הפרטיים חברו יחד עם תנובה. אני רוצה להגיד לכולנו שסוגיה זו לא נפתרה וצריכים לתת עליה את הדעת. את דעתי אביע בהמשך.

י. גורס: אין ספק שהנושא של אספקה לתעשייה הוא די מורכב. לכן שינינו את הקו באמצע הדרך. תחילה היתה כוונה להסדיר את בעיית השיווק במסגרת כמה כללים וכאשר ראינו שצריך דיננים יסודיים יותר ויחד עם זאת היה מזיק אם היינו מעכבים עניין ההרשאה למאכל, לכן ניתקנו את הבעיה של התעשייה ונקבע אותה כנושא לכללים מיוחדים שאנחנו כבר עוסקים בהם ובעוד מספר שבועות הם יונחו על השולחן הזה. אם אתם מעוניינים אני מוכן לציין את הבעיות בפירוט. כדי לקבל מושג כמותי אני רוצה לומר שלמעשה יש שני גידולים המיועדים בשלמותם לתעשייה: (1) ענבי יין - יש מועצה לגפן היין; (2) הזיתים שניתקנו גם כן מהכללים הנוכחיים והם יהיו חלק מהכללים שייקבעו לעניין התעשייה. המישמש, למשל, בערך 40% הולכים לתעשייה; ענבי מאכל - 20% הולכים לתעשייה, כולל משקאות וייבוש; תפוחים - 10%; אפרסקים - 5%; אגסים - אחוז מועט מאוד - 1,000 טון מתוך 30,000 טון.

היו"ר י. הרביץ: איך עגבניות?

י. ברגר: 100 אלף טון מועברים לתעשייה.

י. גורס: האובייקט העיקרי הוא האספקה למאכל; לכן אנחנו צריכים להסדיר זאת היום; נושא התעשייה יהיה מיועד לכללים מיוחדים ולדיון מיוחד.

א. בן-ארי: האם אפשר להבין מכך שעד אשר לא יהיו כללים יהיה המגדל רשאי לפנות ישירות לתעשייה?

אם יש לו זן המיועד לתעשייה?

י. גורס: כל עוד אנחנו לא עושים מסגרות חדשות אנחנו נוהגים לפי הכללים שהיו עד היום.

היו"ר י. הרביץ: אני מציע שנעבור עתה על הכללים סעיף אחרי סעיף ונסכם.

סעיף 1:

סעיף 1 אושר

סעיף 2:

א. לבני: האם כל אדם הרוצה לשווק אבוקדו ופקאן בוחר את המשווק?

י. גורס: באבוקדו ובפקאן יש התקשרות ישירה. המועצה קולטת את כל הפרי, מעבירה דרך בתי אריזה ושולחת לייצוא. לאחר סכך, הפרי המיועד לארץ מעבירים דרך המשווקים. בשקדים קובעים קריטריונים נוספים למשווק, כפי שנקבע בהמשך.

סעיף 2 אושר

סעיף 3:

סעיף 3 אושר

סעיף 4:

א. לבני: לסעיף 4(2)(א): מה זה "היקף-השיווק"?

י. ברגר: אם הוא מניח וטוען שימכור 200 טון תפוחים צריך להיות לו מחסן בגודל של 6-8 מ"ר.

א. לבני: המינוח איננו טוב.

היו"ר י. הרביץ: אני מציע להוסיף המלה: "החזוי" - "היקף השיווק החזוי".

י. ברגר: בבקשה, אני מסכים.

א. לבני: לסעיף 4(2)(ב): אולי אפשר למחוק המלה: "לו" בסעיף האומר: "יש לו יידע מקצועי"? הוא יכול לקחת פקיד שיש לו יידע מקצועי. למה להגביל אותו?

י. גורס: אם המבקש הוא אדם ששירת בצבא קבע - הוא צריך לעבוד אצל משווק אחר וללמוד את המקצוע.

א. לבני: אני מעוניין לאפשר לאדם הרוצה להיות משווק ואין לו יידע מקצועי, אם הוא יעסיק אדם אם יידע מקצועי הוא יוכל לקבל הרשיון.

היו"ר י. הרבני: ניתן למצוא הקלה אם הוא יכול להצביע עליו שהוא מוכשר לנהל עסק כזה. אפשר לכתוב: "אם הוא או עובדיו"

י. ברגר: הכוונה היא להגביל. נניח אדם היה אתמול סוחר טכסטיל ומעוניין להכנס לשיווק פירות - אפשר להגיד: מה איכפת לנו, הוא יפשוט את הרגל - אנחנו רוצים להגן על שני דברים: (א) איננו רוצים שהאדם יפשוט את הרגל; (ב) איננו רוצים שיגרום נזק לכל הענף בשיווק שלו. אם הוא ימכור בלי יידע הוא יגרום לנזק.

א. לבני: מי שהיה סוחר פירות יכול להיות סוחר בדים.

י. ברגר: כן. לא אנחנו קובעים זאת.

א. אבטבי: נניח שהמשווק המורשה נפטר ובנו שהוא עו"ד רוצה להמשיך בעסק ולחדש את הרשיון, אבל אין לו יידע מקצועי. האם לא תחדש לו את ההרשאה?

י. ברגר: סעיף 8 אומר: "הרשאת משווק מורשה אינה ניתנת להעברה ללא אישור בכתב של המועצה".

א. בן-ארי: אולי במקום "יש לו" ייכתב: "יש בידו"?

י. ברגר: אני מציע: "לו או לעובדיו".

א. לבני: לא שינית בכך דבר, אם כך נשאיר את הסעיף כמו שהוא. אם אקח אדם שיש לו יידע מקצועי - מחר הוא יעזוב אותי ואז יפסלו לי הרשיון ואצטרך לתת לו כספים מתחת לשולחן כדי שישאר בעסק. המשווק יהיה תלוי בחסדי עובדיו.

א. אבטבי: האם "אדם" כולל גם "גוף"?

י. ברגר: כן. זוהי פרשנות כללית.

הנחלט: לאשר סעיף 4 כפוף לתיקונים הבאים:

בסעיף קטן (2)(א) במקום "היקף השיווק" יבוא "היקף השיווק החזוי";

בסעיף קטן (2)(ב) במקום "יש לו יידע מקצועי" יבוא "יש לו או לעובדיו יידע מקצועי".

סעיף 5:

פ. גרופר: לסעיף 5(א): בעניין בננות - על המשווק להוכיח כי עומד לרשותו בית הבחלה מתאים. השנה אני אישית משווק בננות ובית ההבחלה הוא השיטה הראשונה שהיתה קיימת, לא בתי קירור, אלא חדרים אפלים ופרימוס. יש בארץ סיטונאים פרטיים שהקימו בתי הבחלה. יש מגמה אצל גופים גדולים לחסל את הגופים הקטנים. אני מהדהר בקול רם ואומר את החששות שלי. לא צריך לאפשר פגיעה בסוג זה של אנשים. אם יש למישהו כמה דונם בננות והוא מתקשר עם אדם כזה שיש לו חדרים אפלים - לא צריך לחסל גופים קטנים. מה זה בית הבחלה מתאים?

י. ברגר:
אני מכיר ערבי שבית ההבחלה שלו הוא מערה מתחת להר הבית. אם אדם כזה יוכיח שהוא עסק בהבחלת בבגנות בעבר במשך 3 שנים, או 5 שנים - אי-אפשר לסלק אותו. אבל אדם חדש צריך להוכיח שיש לו בית הבחלה מתאים.

מ. הורביץ: אם תמחק את המלה "מתאים" תפתור את הבעיה.
י. ברגר: אם זה ירגיע אתכם - בבקשה.

היו"ר י. הורביץ: כאמור, סעיף קטן (ב) של סעיף 5 נמחק. סעיף קטן (ג) הנוכחי יהיה סעיף קטן (ב) וסעיף קטן (ד) הנוכחי יהיה סעיף קטן (ג), בו תתוסף, כאמור, המלה: "מכניים" אחרי המלים: "מיתקנים למיון ולפיצוח".

א. לבני: היות וצפוייה אבטלה מדוע שלא יפצחו שקדים ביד? באיזו מדינה מייצרים את המכונות המפצחות? אם מייצרים אותן בארץ מסויימת ואין מטבע לייבא אותן - אתם מטילים גזירה על הציבור שלא יוכל להשיג את המכונות המפצחות.

י. גורס: אנחנו צריכים לעמוד על כך, כי אחרת הצד הבריאותי איננו מובטח. כל פיצוח בידיים הוא מפגע בריאותי. אינני יודע היכן מייצרים את המכונות. מי שרוצה לשווק שיפצח במכונה, ואם אין בידיה ההשקעה לקנות את המכונה - ישאיר הפיצוח בידי אחרים. אגב, זהו מתקן זול מאוד.

הנחלט: לאשר סעיף 5 כפוף לתיקונים הבאים:

סעיף קטן (ב) יימחק;

סעיף קטן (ג) הנוכחי יהיה סעיף קטן (ב).
סעיף קטן (ד) הנוכחי יהיה סעיף קטן (ג).

בסעיף קטן (ג) אחרי "מיתקנים למיון ולפיצוח" יבוא "מכניים".

סעיף 6:

סעיף 6 אושר

סעיף 7:

היו"ר י. הורביץ: לסעיף קטן (1): כתוב: "הפר כלל מכללי המועצה או הוראה מהוראותיה". כל יום יכולים להוציא הוראות. זה צריך להיות כפוף לכללים.

י. גורס: ההוראות הן, למשל, שיהיה מכוסה בברזנט. צריכות להיות שיניים לכללים.

י. ברגר: מחר - רשיונות הובלה.

היו"ר י. הורביץ: אתה משאיר שדה פתוח.

א. לבני: אתם לוקחים לעצמכם סמכות של בית-משפט. כל הניסוח צריך להיות אחר. אני כופר בגד סמכות המועצה לבטל רשיונות. שיביאו אותו לבית-משפט. ממתי גוף וולונטרי, או לא גוף וולונטרי, יכול לגזור לחמו של אדם? באיזו מדינה אנחנו חיים? זוהי סמכות של בית-משפט.

י. ברגר: לפי הפרקטיקה קיימות מועצות אחדות שיש להן כללים. לדוגמה: מועצת אגוזי אדמה, מועצת הלול. גם שם נאמר אותו הדבר בכללים ולא בוטלה עד היום שום הרשאה. בחוק מועצת הלול ביטלנו הרשאה אחת ויחידה במשך 10 השנים. (א. לבני: אינני רוצה לתת לכם סמכות לכך.) הפירמה נתפשה בכך שהיא עושה זיופים ורמאות, עושה מסחר במכסות של תוצרת. אנשים שאין להם מכסה - מגדלים והתוצרת נרשמת על-שם אנשים אחרים שיש להם רשיון, נביח אלמנה. הכסף נכנס לכיסי מתורכים, לכן המועצה ביטלה ההרשאה.

- א. לבני: האם האלמנה נהנתה מכך?
- י. ברגר: כן.
- א. לבני: אני רב ריב אלמנות.
- ז. פריש: יש לי הצעה. האמת היא שלא כתוב שהמועצה תתרה בו התראה קודמת. צריך לכתוב זאת ואחר-כך יש גם אפשרות להגיש ערר.
- היו"ר י. הורביץ: תתרה בו ותיתן לו שהות של 3 חודשים לערר.
- י. ברגר: אני מסכים שייכתב: "לאחר שהתקן בו המועצה המשיך בהפרות". נניח שתפסת שגנב, אתה מתרה בו ואם תמצא שוב שגנב, האם תתרה בו שוב?
- היו"ר י. הורביץ: תן לו סמכות ללכת לערר.
- י. ברגר: לערר הוא יכול ללכת לאחר שביטלו לו את ההרשאה, ולא לפני כן.
- היו"ר י. הורביץ: אני רוצה שתודיע לו שתוך נניח 90 יום יבוטל לו הרשיון. הכוונה היא ברורה - לאפשר לו ללכת לערר. אינני מדבר על מעשים פליליים.
- א. לבני: אפשר להתרות ולקנוס, אבל לא לשלול.
- היו"ר י. הורביץ: אני מאוד מצטער שעלי לקטוע את הדיון כיוון שעל חברי-הכנסת להימצא עתה באולם המליאה. ביום ד' הבא אתם מסילא מוזמנים ותוך רבע שעה נסיים הדיון.

הישיבה נבעלה בשעה 10.55.